

A Fővárosi Ítéltábla a Litresits Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Litresits András ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Balsai Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. ifj. Balsai István ügyvéd) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. április 16. napján kelt 34.M/P.24.598/2017/10. számú ítéletével szemben az alperes részéről 11. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperes által fizetendő sérelemdíj összegét 1.000.000 (Egymillió) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 75.000 (Hetvenötezer) forint + áfa együttes első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy 224.000 (Kétszázhuszonnégyezer) forint, míg az alperest, hogy 336.000 (Háromszázharminchatezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket fizessenek meg a Magyar Államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes az általa üzemeltetett ... oldalon ... napján közzétett "... " című sajtóközleményben megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő jogát annak valótlan híresztelésével, hogy a felperes ... megbízásából több millió forinttal akarta elhallgattatni, megvesztegetni ..., valamint, hogy a felperes személye állt ... állítólagos megtámadása mögött. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 4.000.000 forint sérelemdíjat, valamint 215.900 forint perköltséget, továbbá a Magyar Államnak külön felhívásra 240.000 forint eljárási illetéket.

Ítéletének indokolásában idézte Magyarország Alaptörvényének VI. cikk (1) bekezdését, IX. cikkét, az Smtv. 4. §-át, a Ptk. 2:42. § (2) bekezdését, 2:45. § (2) bekezdését, 2:51. § a) pontját, 2:52. § (1) bekezdését. Utalt a Pp. 206. § (1) bekezdésére és a PK 12. számú állásfoglalásban foglaltakra.

Rögzítette, hogy politikai témájú vitában nem foglalhat állást, csak a személyhez fűződő jogokra vonatkozó törvényi rendelkezések adta keretek között és az azokban írt szempontok alapján vizsgálta a perbeli eseményeket.

Megállapítása szerint mindkét sérelmezett közlés tényállítás, mert nem annak van jelentősége, hogy a közlés elején szerepel a "véleményem szerint" szófordulat, hanem annak, hogy a közlések valóságtartalma a bizonyíthatósági teszt útján egyértelműen igazolható. Az, hogy valaki egy bűncselekmény elkövetésében - akár tevőlegesen, akár felbujtóként- részt vett, nem vélemény, hanem ténykérdés.

A sérelmezett közlések valóságát az alperesnek kellett bizonyítania, ezen kötelezettségének azonban nem tett eleget.

Az első állítás valóságtartalmát az alperes ... a Fővárosi Törvényszék ... számú perében tett tanúvallomásával kívánta bizonyítani. A ... állításait tartalmazó sajtóközlemény valóságtartalmának igazolására ugyanakkor nem alkalmas az a módszer, hogy ... tanúként megismétli az állításait, mert ez csak azt támasztja alá, hogy ... a kijelentéseket megtette, azt azonban nem, hogy azok valósak. A ... megtámadása és a felperes tevékenysége közötti összefüggés vonatkozásában az alperesnek nem is volt bizonyítási indítványa.

A valótlan tényállítások alkalmasak arra, hogy az olvasókban bizalmatlanságot ébresszenek a felperessel szemben, hiteltelenné és gyanússá tegyék, így sértik a jóhírnevét.

Erre tekintettel megállapította a jogsértés megtörténtét.

A sérelemdíj összegszerűsége körében több szempontot értékelt: elsőként az okozott sérelem mértékét vizsgálta és megállapította, hogy a közlésekre egy országos érdeklődésre számot tartó eseménnyel összefüggésben került sor, így azok széles körben váltak ismertté. A kijelentések tárgya olyan súlyosan dehonesztáló a felperes személyére nézve, ami nagy összegű sérelemdíj megállapítását teszi szükségessé.

A tényállítások olyan mértékben voltak légből kapottak, hogy azokkal kapcsolatosan gyakorlatilag bizonyítási indítványa sem volt az alperesnek. A ... által tett és semmivel alá nem támasztott közlések ellenőrzésére, alátámasztására az alperes kísérletet sem tett, az újságíró az oknyomozói feladatait meg sem próbálta teljesíteni, de még arra sem biztosított lehetőséget a felperes számára, hogy észrevételeit megtegye az őt érintő kijelentésekkel kapcsolatosan.

A közlések felperesre gyakorolt hatását a köztudomású körülményeken felül alátámasztotta az eljárás során meghallgatott három tanú vallomása is, akik beszámoltak arról, hogy a felperes ismerősei, rokonai részéről sok megkeresést kapott a sérelmezett kijelentések hatására, azok tehát még a közelebbi ismerősök körében is alkalmasak voltak arra, hogy a felperes személyével kapcsolatosan bizalmatlanságot ébresszenek.

Bár **tanú1** és **tanú2** a felperes közvetlen hozzátartozói, tanúvallomásukat mégis figyelembe vette, mert a perbeli állításaik tényszerűek voltak.

Mindezek alapján a keresettel érvényesített sérelemdíjat nem találta eltúlzottnak, mert az a jogsértés súlyával és az összegszerűség körében kialakult bírósági gyakorlattal is arányban áll.

A Pp. 78. § (1) alapján rendelkezett a perköltség viseléséről.

Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatását és elsődlegesen a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan a felperes részére fizetendő sérelemdíj összegének jelentős mértékű leszállítását, a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Előadása szerint az első közléssel kapcsolatban az elsőfokú bíróság nem megfelelően mérlegelte a tanú szavahihetőségét, amikor a vallomás értékelése során abból egyes részeket elfogadott, míg más, egyéb bizonyítékokkal alá nem támasztott vallomásrészeket figyelmen kívül hagyott.

A tanú az igazmondási kötelezettség terhe mellett tette meg vallomását, az abból kiemelt és ellentmondásosnak tartott részletek nem rontják le a szavahihetőségét, amely csak egy eleme a vallomás hiteltérdeklőségének. A tanúvallomás a releváns tények tekintetében ellentmondásoktól mentes volt, ezért az elsőfokú bíróság az általa hivatkozott indokkal nem vethette volna el azt.

A második közléssel kapcsolatban az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a tanú pusztán saját véleményét közölte arról, hogy kit sejt megverése hátterében. A tanú saját tudattartalmáról számolt be, arról, hogy ki az a személy, akit meghatározott adatok alapján a vele korábban történt eseményekhez köt. A sérelmezett kijelentés tehát vélemény-nyilvánítás. A tanú megverésének hátterében álló személyekre vonatkozó következtetés ugyanis olyan értékítélet, amelyet nem lehet bizonyítani, és a következtetések önmagukban is vita tárgyát képezhetik. (PK 12. számú állásfoglalás III. pont)

A sérelemdíj mértékének megállapítására kirívóan okszerűtlen és egyoldalú mérlegeléssel került sor, ez sérti a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében és a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltakat. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem összességükben értékelte, hanem azok egyes részeit kiragadta, kizárólag a keresetet alátámasztó tényezőket fogadta el. Ugyanakkor a felperest ért hátrányok értékelése körében nem lehet a felperes szubjektív megítélésére, a saját magára alkalmazott egyéni mércéjére támaszkodni.

A per folyamán meghallgatott 3 tanú közül kettő a felperes rokona egy pedig közeli jóbarátja. Ebből kifolyólag elfogulatlanok nem tekinthetők. A tanúk mindannyian tízes nagyságrendben számoltak be a cikkek megjelenését követő állítólagos telefonhívásokról, ugyanakkor egyikük sem említette egyetlen személy nevét sem, aki őket felhívta, és ezekről a hívásokról semmilyen konkrétumot nem adtak elő.

A felperes az eljárás során személyes nyilatkozatot nem tett, így érdemben nem is számolt be semmilyen közvetlenül őt ért sérelemtől.

Ezen körülmények alapján az elsőfokú bíróság által hivatkozott súlyos sérelmet megállapítani nem lehet.

A sérelemdíj funkciója elsősorban a jogsértés vagyoni elégtétellel történő közvetett kompenzációja. Az elsőfokú bíróság ezzel szemben, a perbeli tényállás mellett racionális szempontokkal nem indokolható módon, magánjogi büntető funkciót tulajdonított neki. A sérelemdíj mértékének meghatározása során egyáltalán nem vette figyelembe a jogsértés sértettre és környezetére gyakorolt hatásának nagyfokú bizonytalanságát.

Jelentős mértékben eltúlzott a felperes perköltség igénye is. A jogkérdés viszonylag egyszerű megítélésére és a sajtó-helyreigazítási per rendelkezésre álló irataira is figyelemmel a keresetlevél elkészítése és benyújtása jelentős munkaterhet nem jelentett, a bírósági tárgyalások időtartama nem volt olyan mértékű, amely az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség megfizetését indokolná.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, az alperes perköltségben marasztalását indítványozta. Perköltség iránti igényét 78.500 forintban jelölte meg.

Hivatkozott arra, hogy az alperes az elsőfokú eljárásban érdemi védekezést nem terjesztett elő, érdemi bizonyítási indítványa nem volt.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakat cáfolni nem tudta. ... tanú vallomását a Fővárosi Ítéltábla már jogerősen elbírálta.

Csatolta a Fővárosi Ítéltábla 32.Pf.20.228/2018/3. számú ítéletét.

Előadta, hogy a ... büntetés-végrehajtási intézetben tartózkodik, így érdemben akadályozva volt abban, hogy személyesen megjelenjen a Fővárosi Törvényszék előtt, ugyanakkor a releváns tényeket jogi képviselője útján előadta, nem volt olyan bírói vagy alperesi kérdés, amire személyesen kellett volna nyilatkoznia. Idézte a Fővárosi Ítéltábla ... számú ítéletében foglaltakat.

Rámutatott arra, hogy a perbeli közlések a közmegítélés szerint, azaz köztudomású tényként

egyértelműen alkalmasak arra, hogy hátrányosan befolyásolják a társadalmi és szakmai (...) megítélését. A perbeli közlések folytán az adott környezetben kialakult értékítéletek kiemelkedően jelentős szerepet játszanak személye súlyosan negatív megítélésében.

A Kúria honlapján közzétettek alapján a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének a "jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges" fordulata mentesíti a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól, de nem vagyoni sérelem hiányában nem teszi lehetővé sérelemdíj követelését. A kúriai Tanácsadó Testület tagjai egyetértettek abban, hogy a sérelemdíjban marasztalás lehetőségét biztosító törvényi rendelkezések céljának az a jogalkalmazás felel meg, amely nem marasztal olyan alacsony összegű sérelemdíj megfizetésében, ami nem alkalmas sem a sérelem kompenzálására, sem pedig a jogsértéstől visszatartó, preventív hatás kifejtésére.

Csatolta az alperes a 2017. január 1-től 2017. december 31-ig terjedő időszakra vonatkozó egyszerűsített éves beszámolóját, mely szerint a gazdasági társaság nettó árbevétele 279.976.000 forint, adózott eredménye 54.661.000 forint volt.

A perbeli 4 millió forint sérelemdíj ezen adózott eredménynek mindössze a 7,31%-a, ezért a Kúria Tanácsadó Testülete által elvárt, jogsértéstől visszatartó preventív hatás kifejtésére ez az összeg sem kifejezetten alkalmas, jelentős mértékű leszállítása nem indokolt.

A sérelemdíjnak kifejezetten büntető jelleggel is kell rendelkeznie, ellenkező esetben sem az alperest, sem mást nem fog visszatartani a hasonló jellegű jogsértésektől.

Az alperes fellebbezése részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az arra alapított érdemi döntésével és levont jogi következtetéseivel azonban a Fővárosi Ítéltábla nem teljes mértékben értett egyet, ezért az első fokon hozott határozatot - a Pp. 253. (2) bekezdése alapján - megváltoztatta.

A peres eljárásban nem merült fel olyan adat, amely a sajtó-helyreigazítási eljárásban hozott, a Fővárosi Törvényszék ... számú ítéletét helybenhagyó a Fővárosi Ítéltábla ... számú ítéletének megállapításaitól eltérő következtetések levonására adott volna alapot. Az alperes a sérelmezett tényállítások valóságának alátámasztására a sajtó-helyreigazítási pertől eltérő bizonyítást nem ajánlott fel, a bizonyítatlanság következményeit viselni köteles.

A jogsértés megállapítása körében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel teljes mértékben egyetért, az első fokon hozott határozat indokolásában foglaltakra, és az alkalmazandó jogszabályi rendelkezésekre ebben a körben visszautal.

Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást abban a kérdésben is, hogy a perbeli jogsértés okán a felperes - az őt ért nem vagyoni sérelmek orvoslására - sérelemdíjra jogosult, a sérelemdíj mértékének alapjául szolgáló körülményeket azonban részben tévesen, részben hiányosan értékelte.

A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése szerint, akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért.

A (3) bekezdés szerint a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire - különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására - tekintettel, egy összegben határozza meg.

A Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza, hogy a jóhírnév Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti sérelmét nem csak az valósítja meg, aki a más személyére vonatkozó, őt sértő valótlan tényt maga állítja, hanem az is, aki a más személy részéről megfogalmazott tényeket továbbítja.

A perbeli esetben az alperes ... állításait híresztelte, amikor a vele készített - a sérelmezett

közléseket magában foglaló - interjút közölte a ... internetes hírportálon.

A felperes által kifogásolt írás értékelése során figyelemmel kellett lenni a sajtó szabad tájékoztatási jogára és annak védelmére. Az Smtv. 4. § (1) bekezdése szerint Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, a 10. §-ában foglaltak szerint mindenkinek joga van arra, hogy megfelelően tájékoztassák a helyi, az országos és az európai közélet ügyeiről, a médiarendszer egészének feladata pedig a hiteles, gyors, pontos tájékoztatás ezen ügyekről és eseményekről. A sajtószabadság a szólásszabadság intézménye, egyszerre eszköze a szabad véleménynyilvánításnak, a tájékoztatásnak és a tájékozódásnak.

Természetesen a sajtó tájékoztatási tevékenységének szabadsága sem korlátlan, más alapvető jogok vagy alkotmányos értékek érvényesülése érdekében bizonyos kötelezettségekkel jár együtt.

Az Smtv. 4. § (3) bekezdésében írtak szerint a sajtószabadság gyakorlása nem járhat mások személyiségi jogainak sérelmével.

A sajtószabadság gyakorlása nem terjed ki a valótlan tények közzétételére, az újságírók egyik fő felelőssége - az Smtv. 10. §-ában írt kötelezettség teljesítése érdekében - a közölt tények, hírek, információk hitelességének ellenőrzése.

A valótlan tényállításokért való felelősség megítélése azonban nem történhet uniformizált szempontok mentén. Egy adott közlés vizsgálatánál minden esetben értékelni szükséges a sajtó viszonyát az általa közölt kijelentésekhez. A sajtószerv felelőssége nem vitatható, amennyiben önkényesen - jobb tudomása ellenére - közöl valótlan tényeket. Ehhez képest árnyaltabb megítélést igényel az az esetkör, amikor a sajtószerv az írásában más személy előadásáról tudósít, forrását be is azonosítva.

A mások közléseiről beszámoló sajtó felelősségének kérdésében az Emberi Jogok Európai Bírósága is számos döntést hozott, esetjogából a közéleti kérdésekben tudósító média felelősségére vonatkozó lényeges szempontok rögzíthetők.

A perbeli jogvita elbírálása szempontjából jelentőséggel bíró Jersild kontra Dánia ügyben az emberi jogi bíróság arra mutatott rá, hogy egy sajtót érintő ügy megítélésakor lényeges körülmény, ha a sajtószerv munkatársa nem maga tett kifogásolható kijelentéseket, hanem csak újságíróként járult hozzá azok közzétételéhez.

Mindemellett a sajtószerv a tényállítás valósága bizonyításának kötelezettsége alól más személy kijelentéseinek közlése, híresztelése esetén sem mentesül.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint ugyanakkor ezek a szempontok, alkotmányossági megfontolások nemcsak a jogsértés megállapítása, hanem a sérelemdíj összegszerűségének mérlegelése körében is irányadónak tekintendők, kihatással vannak a jogsértés súlyára, a felróhatóság mértékére.

A perbeli esetben az alperes ... - felperesre nézve egyértelműen sértő - tényállításainak valóságát nem tudta bizonyítani, a személyiségi jogsértésért helytállni tartozik.

A fent kifejtettek alapján nem hagyható figyelmen kívül, hogy a hírt nem maga találta ki, hanem írásában egy közéleti témában megnyilvánuló személy előadását találta. Már a cikk címe mögött megjelenő zárójeles rész felhívja a figyelmet arra, hogy „...-ról van szó.

A cikk - tartalma szerint - ... - a cikk megjelenésekor - tevékenységéhez kapcsolódik, ... a ... párttól és a ...-tól történő elfordulásáról, annak okairól beszél, ezeknek a pártoknak és ... a tevékenységét kritizálja. Ennek keretében hangzanak el a felperesre vonatkozó kifogásolt állítások.

Az EJEB gyakorlatát követve jelentőséggel bír tehát az a körülmény is, hogy a sérelmezett közlések nem a felperes magánéletét érintették, hanem közéleti jellegű kérdéshez kapcsolódtak.

Vizsgálni kellett azt is, hogy az alperesi újságíró a szakmai, etikai szabályokat betartotta-e,

lehetőséget adott-e a felperesnek arra, hogy az őt érintő közlések tekintetében álláspontját kifejtse, azokat cáfolja.

A felperes megnyilatkoztatása - tekintettel arra, hogy jelenleg büntetés-végrehajtási intézetben tartózkodik - valóban nehézségekbe ütközhet, azonban a felperes előzetes letartóztatása nem állítja az alperest teljes mértékben leküzdhetetlen akadályok elé. A felperes megszólaltatásának elmulasztása az alperesnek felróható, így a felelősségre vonással szembeni védelem nem illeti meg, figyelemmel arra is, hogy súlyos vádak hangzottak el a felperessel szemben.

Az eset körülményeinek a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerinti mérlegelésénél ezeket a szempontokat is értékelni kellett, nem csupán a felperest ért hátrányokat.

A felperes az őt ért hátrányok körében a köztudomásúként értékelhető körülményeken túli - a magasabb összegű sérelemdíjat megalapozó - többlettényállást nem igazolt.

A felperes által hivatkozott ítéletáblai döntések a jogvita elbírálása szempontjából jelentőséggel nem bírnak az eltérő tényállási elemek okán.

A hivatkozott ... kapcsolatos ügyben a Fővárosi Ítéletábla a jogsértés ismétlődő jellegére, illetve arra alapította a magasabb összegű sérelemdíj megítélését, hogy a valótlannak bizonyult közlések a felperes magánéletét érintették.

A ... számú ítéletében pedig a Fővárosi Ítéletábla a felperesi 10.000.000 forintos igénnyel szembeni 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítésben marasztalás során nyomatékosan vette figyelembe, hogy a felperest életének több területén hátrány érte, bizonyította, hogy a szakmai előmenetele, politikai, közéleti szereplése is csorbát szenvedett az alperes jogsértő magatartása folytán.

A perbeli esetben nem nyert igazolást az, hogy a felperes szakmai (...), illetve politikai előmenetele az alperes által híresztelt közlések okán szenvedett volna sérelmet.

Kiemeli továbbá a Fővárosi Ítéletábla, hogy a sérelmezett interjúból nem derül ki az, hogy ... milyen jellegű támadást szenvedett el. Az interjúban előadása az volt, hogy a megtámadása számai a felpereshez vezetnek, a mögött egyértelműen a felperes áll. Az újságíró kérdése is csupán azt firtatja, hogy ennyi év távlatából tudható-e, hogy ki volt a megrendelője a támadásnak. Sem a kérdésből, sem a válaszból, sem az interjú egyéb részeiből nem olvasható ki az, hogy ... szexuális jellegű atrocitás érte. Erre tekintettel nem volt értékelhető az a felhozott körülmény, hogy egy szexuális jellegű cselekmény „megrendelésével” történő alaptalan vádolás külön erkölcsi rosszallást vált ki.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a fentebb ismertetett körülmények figyelembevétele, vizsgálata és mérlegelése alapján - a felperes által igényelt 4.000.000 forinttal szemben - 1.000.000 forint sérelemdíj szükséges és egyben elégséges a felperest ért nem vagyoni sérelem kompenzálására, egyben - a 2017 évben elért árbevételtől, nyereségtől függetlenül - az alperessel szembeni visszatartó erő kifejtésére is.

A másodfokú döntés eredményeként a pernyertesség, pervesztesség aránya megváltozott, az az alperesre terhesebben 60-40%-ban állapítható meg. Az alperes ezen aránynak megfelelően köteles a felperes részére - a Pp. 81. § (1) bekezdése és 239. §-a alapján - első- és másodfokú perköltség megfizetésére.

A Fővárosi Ítéletábla osztotta azt az alperesi álláspontot, hogy a felperes által érvényesített ügyvédi munkadíj eltúlzott. A sajtó-helyreigazítási per iratanyaga rendelkezésre állt, a keresetlevél elkészítése és benyújtása jelentős munkateherrel a felperesi jogi képviselő számára már nem járthatott, a bírósági tárgyalások száma és időtartama sem indokolja a megjelölt, magas összegű munkadíj felszámítását. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a 32/2033. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján a felperes és jogi képviselője között létrejött megállapodás szerinti felperesi jogi képviselői munkadíjat mérsékelte, és annak megfizetésére az alperest a pernyertesség,

pervesztesség arányában kötelezte.

A pernyertesség, pervesztesség arányában kötelesek a felek a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt, a 4.000.000 forint pertárgyérték alapulvételével az Itv. 39. § (1) bekezdése, 42. § (1) bekezdés a) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított kereseti és fellebbezési illeték megfizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően.

Budapest, 2018. október. 30.

. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Éva s.k.
előadó bíró

Kepesné dr. Bekő Borbála s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő